

Word verliefd op de Wadden met de serie *Waddenliefde* van Susan Muskee. Elk verhaal bevat een hartverwarmende trope, een zwijmelwaardige *love interest* én een hoofdpersonage dat meteen je hart veroverft. Dit meeslepnde feelgoodverhaal speelt zich af op Schiermonnikoog.

Er zijn mensen die voor het geluk geboren zijn. En er zijn mensen zoals Josje. Bij haar gaat altijd álles mis. Daarom laat ze niets aan het toeval over nu ze ceremoniemeester is op de bruiloft van haar zus. Met succes, want samen met weddingplanner Anne heeft ze alles tot in de puntjes geregeld voor een sprookjesachtige bruiloft op Schiermonnikoog.

Maar dan waait haar handgeschreven speech uit haar handen, missen haar ouders de boot én blijkt er een gigantisch gat in de trouwjurk te zitten. Gelukkig vormt ze een goed team met Anne, ware het niet dat hij haar véél meer afleidt dan de bedoeling is...

Susan Muskee (1993) is auteur, stemacteur en podcasthost.

Van haar hand verschenen meerdere Kobo Originals en bij HarperCollins Holland de feelgoodromans *Nooit meer hetzelfde* en *Wie ik ben zonder jou*, die beide snel na verschijnen al herdrukt konden worden. Haar *Waddenliefde*-serie bestaat uit de boeken *Texel & Vlieland*, *Terschelling & Ameland* en *Schiermonnikoog & Borkum*.

SUSAN MUSKEE

Wadden
liefde

*Schier-
monnikoog*

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Susan Muskee
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock / Villa Grafica
Foto auteur: © Medea Huisman
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1545 3
ISBN 978 94 027 7166 4 (e-book)
NUR 301
Eerste druk juni 2024

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Er zijn mensen die voor het geluk zijn geboren. En er zijn mensen zoals ik.

Ik ben zo iemand die altijd moet plassen als ze net haar nagels heeft gelakt. En dan, als ze met pijn en moeite alles naar beneden heeft gekregen en nét op het toilet zit, een leeg rolletje aantreft in de houder. Zo iemand die een briefje van tien vindt, eropaf duikt... en dan bijna wordt aangereden terwijl ze het van straat plukt. Mijn telefoonscherm is vaker gebarsten dan dat het heel is, een van mijn fietsbanden is permanent lek en op de foto van mijn rijbewijs heb ik een derde oog in de vorm van een gigantische puist.

Zo iemand ben ik.

Mijn zus daarentegen is juist voor het geluk in de wieg gelegd. Veerle is zo iemand bij wie een briefje van twintig in het gezicht waait, in plaats van dat ze er bijna voor wordt overreden. Háár nagellak droogt in recordtijd en precies op de dag dat ze zich als woningzoekende aanmeldde bij een aankoopmakelaar, zette iemand haar droomhuis te koop. Haar haar is nooit statisch, haar hakken breken nooit af en ze heeft nog nooit van haar leven een slotenmaker hoeven bellen omdat ze zichzelf weer eens had buitengesloten, terwijl die van mij onder de sneltoets zit. Met andere woorden, als geluk in genetische verhoudingen was verdeeld, had mijn zus negentig procent gekregen en ik tien.

Maar goed, zó erg is mijn leven nou ook weer niet. Is er niet een

of ander gezegde dat men het meest lijdt door het lijden dat hij vreest? Bij mij is dat dus precies andersom. Het voordeel van altijd pech hebben is dat je ermee om leert gaan. Je stelt je erop in. *Expect the unexpected*, zoals ze dat zo mooi zeggen. Ik heb een reserve-sleutel bij de burens liggen én een sleutel onder de bloempot naast de voordeur. Ik ben er bijzonder handig in geworden om mijn eigen band te plakken en weet hoe ik mijn eigen kleren kan repareren. Er is geen vlek die ik niet uit mijn bank, broek of shirt krijg en ik weet zelfs hoe ik moet navigeren op de zon, voor het geval mijn telefoon uitvalt en ik geen gps meer heb.

Dat is dan ook de reden dat Veerle en Jonathan mij als ceremoniemeester voor hun bruiloft hebben gevraagd: er is geen enkele situatie die ik niet onder controle heb.

En ik wil niet veel zeggen, maar ik ben er – met wat hulp van een weddingplanner – verdraaid goed in om een droombruiloft op Schiermonnikoog te organiseren.

Zo heb ik Veerle en Jonathan alvast een dag eerder naar het eiland gestuurd, zodat ze nog even wat momenten samen hebben voordat De Grote Dag aanbreekt. Maar ook heb ik uit voorzorg mijn speech met de hand geschreven, zodat geen printer op aarde mij kon dwarsbomen. Ik heb een back-upjurk én vier paar schoenen ingepakt en de ringen zitten veilig in het speciale binnenvakje van mijn weekendtas. Ik heb voor alle gasten de boot geboekt en heb iedereen twee keer het activiteitenoverzicht voor de komende dagen gestuurd, zodat niemand kan zeggen dat ze niet wisten waar ze moesten zijn.

Terwijl ik mezelf op het bovendek van de veerboot in het zonnetje nestel, haal ik mijn telefoon uit mijn jaszak en check ik allereerst het weer. Vijftientig graden en geen wolkje aan de lucht, het hele weekend lang. Perfect weer voor een perfecte bruiloft.

Daarna lees ik nog één keer de laatste mail van Anne, de weddingplanner met wie ik de afgelopen weken heen en weer heb gemaïld.

Hoi Josje,

Nog even voor de zekerheid: je hebt morgen de boot van 15.30 uur, toch? Ik zorg ervoor dat ik om 16.15 uur in de haven ben om je op te halen. Tot morgen!

Groet,
Anne

Enjoy Your Wedding – Dé weddingplanner van Noord-
Nederland

Als ik Anne niet had gehad, was ik waarschijnlijk een stuk gestresster geweest dan nu – zelfs met al mijn rampspoedanticipatie. Volgens mij is er niets wat Anne angst aanjaagt. Zelfs toen ik midden in de nacht wakker schrok en een onsamenhangende mail typte over de lampions voor langs het terras, werd ik om acht uur gewekt met het antwoord dat het al geregeld was.

Kortom, Anne en ik zitten helemaal op één lijn.

Net op het moment dat ik nog één keer routineus de weer-app open, schuift er een oproep van Veerle in beeld.

‘Jij hoort op een massagetafel te liggen of in een sauna te zitten,’ zeg ik zodra ik heb opgenomen. ‘Eigenlijk had ik je zelfs weg moeten drukken.’

‘Jos...’

Shit.

In de stem van mijn zus klinkt allesbehalve ultieme ontspanning door. En in plaats van de spammuziek die ik op de achtergrond verwachtte hoor ik alleen een zacht snikje.

Ik hoef haar niet eens te vragen wat er aan de hand is, want na een tweede snik zegt ze in één adem: ‘Ik wilde mijn jurk nog één keer bekijken en hij hangt aan de zijkant van de kast en toen ritste ik de hoes open maar ik moest op mijn tenen gaan staan om erbij

te kunnen en dat ging niet zo makkelijk als ik verwacht had en toen...’ Een inademing, gevolgd door een ingehouden snik. ‘Toen is de rits vast komen te zitten. In de jurk.’ Na een korte stilte vervolgt ze ademloos: ‘Er zit een gat in, Jos.’

Voordat ik kan antwoorden, begint ze zo hysterisch te huilen dat ik haar niet eens meer kan verstaan. Ze gooit er onsamenhangende woorden uit over kant, een onderlaag, de tule en ‘die fucking hoge kasten ook hier’.

Mijn brein schiet direct in regelmodus. Als ceremoniemeester is het mijn taak om voorbereid te zijn op elke mogelijke crisis, dus ook op deze. Razendsnel haal ik mijn telefoon van mijn oor en zet hem op speaker, zodat ik Veerle hierdoorheen kan coachen terwijl ik googel naar een kleermaker.

Meteen is Veerles gehuil tot aan Ameland te horen. Oké, slecht idee. Plan B. Telefoon terug aan mijn oor en eerst mijn zus kalmeren.

‘Veer, rustig aan. De bruiloft is over twee dagen en voor die tijd hebben we echt wel een kleermaker gevonden. Al moeten we ervoor terug naar het vasteland, oké?’

‘Een kleermaker,’ piept mijn zus. ‘Denk je dat dat kan?’

‘Ik wéét dat dat kan. Laat me even een paar telefoontjes plegen, oké? Ik regel het. Is Jonathan bij je?’

‘Nee,’ zegt ze zacht. ‘Die is... eh...’

‘Die is wat?’

‘Die is met Daan in de lobby.’

Het zou niet zo moeten zijn dat de naam van mijn ex me nog steeds, ook na ruim twee jaar, rillingen over mijn rug bezorgt. Helaas werkt het lichaam nou eenmaal niet altijd mee met het brein – anders had ik wel elke dag kunnen ontbijten met chips zonder daar de effecten van te zien op mijn heupen en bovenbenen. Dus net zoals ik een gebalanceerd dieet moet hanteren om dichtgeslibde aderen en een torenhoog cholesterolniveau te voorkomen, slaat het horen van Daans naam nog altijd de lucht uit

mijn longen. Om ze daarna weer te vullen met nijd en vijandigheid, want wáárom laat hij Veerle en Jonathan niet met rust? In zijn programma staat duidelijk dat we morgenochtend om zes uur verzamelen voor zijn belachelijke plan, en dat het ‘niet verboden, maar ook niet gewenst is om voor die tijd het bruidspaar te storen’. Ik wist wel dat hij dat aan zijn laars zou lappen.

‘O? Ik wist niet dat hij er al was.’ De afgunst druipt waarschijnlijk van mijn stem, maar als Veerle het al opmerkt, zegt ze er in elk geval niets van.

‘Ja. Pas net, hoor,’ zegt ze. ‘Hij wilde de tijd nemen om even rustig te aarden voordat we straks in alle bruiloftsdrukke verzeild raken.’

Alle bruiloftsdrukke.

Ik snuif. Als getuige hoeft hij letterlijk twee handtekeningen te zetten en verder niets. Wat is dat nou voor stress waard? Ik ben hier degene met een trouwjurkcrisis en mij zie je toch ook niet stressen? Als hij niet dat stomme wadlopen had bedacht, hadden we morgen de hele dag voor onszelf gehad en had ik niet nú iets hoeven verzinnen voor Veerles jurk, omdat we morgen zes uur lang door het slib en de bagger ploeteren. Vanaf zes uur ’s ochtends. Serieus, de man mag één activiteit verzinnen en in plaats van een gezellige lunch of een champagneontbijt komt hij met wadlopen. Wádlopen. Want, zo had hij tegen Jonathan en Veerle gezegd, ‘als je samen door de blubber en het slik komt, wad kan er dan nog misgaan in je huwelijk?’.

Clown.

Een nieuw snifje van Veerle haalt me uit mijn dagdroom waarin ik Daan pootje haak en hij met zijn gezicht in een zandbank eindigt.

‘Leuk dat hij er al is,’ zeg ik zo zonnig mogelijk, want het laatste waar mijn zus zich nu mee bezig moet houden, zijn de problemen tussen haar zusje en haar ex. ‘Als Jonathan terug is, open dan even samen de eerste envelop. Hij was eigenlijk bedoeld voor vanavond,

maar ik denk dat je de afleiding wel kunt gebruiken. Ik kom over twintig minuten aan en de komende negentienhalve minuut zoek ik naar de beste kleermaker van Friesland, oké? Ik rij eerst met de weddingplanner langs de locatie en kom dan zo snel mogelijk jouw kant op. Het komt goed. Echt. Waar zit het gat precies en hoe groot is het?’

Ik klem mijn telefoon tussen mijn oor en schouder en trek mijn tas op schoot om de heilige graal van de afgelopen maanden eruit te pakken: mijn notitieboek. Alles wat ook maar enigszins met de bruiloft te maken heeft, staat hierin opgeschreven – van telefoonnummers tot ideeën voor de versiering en van het menu tot mijn zorgvuldig opgevouwen, netjes weggestopte speech. Acht kantjes – vier blaadjes zowel aan de voor- als de achterkant helemaal vol met de liefste woorden óóit.

‘Vertel,’ zeg ik als mijn zus nog steeds niets heeft gezegd en ik door mijn notitieboek blader om een lege pagina te vinden. Het boek is voller dan ik had verwacht en ik moet steeds verder doorbladeren naar achteren, maar gelukkig is er nog schrijfruimte te vinden. Ik hou het boek opengevouwen op een lege pagina en buig me opzij om een pen uit mijn tas te vissen als er iets gebeurt wat me zo overvalt dat ik Veerles antwoord niet versta.

‘Nee!’ brul ik.

Ik vloek, spring op van mijn stoel en mep daarbij bijna de vrouw naast me in haar gezicht.

Ze kijkt me ontsteld aan, maar ik zie het amper.

‘Veer,’ zeg ik ademloos in de telefoon. ‘Ik bel je zo terug.’

2

Er zijn mensen die voor het geluk zijn geboren. En er zijn mensen zoals ik.

Ik hang over de reling van de boot. Niet vanwege zeeziekte, niet om zeehonden of meeuwen te spotten, maar vanwege vier handgeschreven blaadjes die nu sierlijk naar beneden dwarrelen.

Mijn speech is zojuist in het water gevallen.

Letterlijk.

Twaalf avonden heb ik nodig gehad om mijn speech op dit ultieme niveau van perfectie te krijgen. Twáálf. Niet één, niet twee, maar twaalf. Ik heb talloze blaadjes volgeschreven, ben ontelbaar vaak opnieuw begonnen en heb geploeterd tot alles Perfect met een hoofdletter P was. Ik had de Nobelprijs voor de Vrede kunnen winnen met mijn speech en nu zijn de enige andere levende wezens die hem ooit zullen zien de zeehonden en krabben in de vaargeul tussen Lauwersoog en Schiermonnikoog. En die kunnen niet eens lezen.

In de negentien minuten die volgen doorloop ik in razend tempo de eerste vier fases van rouw: ontkenning (ik geef het toe, ik heb geprobeerd om overboord te klimmen en wilde niet geloven dat het zó ver zwemmen zou zijn), woede (mogelijk heb ik de arme man die me van de reling af probeerde te halen bijna een blauw oog ge-elleboogd), onderhandelen (vooral met de meeuwen, of zij mijn speech terug konden halen) en tot slot depressie. Als de boot

is aangemeerd en iedereen aanstalten maakt om aan wal te gaan, loop ik apathisch achter de stroom mensen aan.

Ik weet niet hoe ik die speech ooit kan overtreffen. Hoe moet ik twaalf avonden werk in anderhalve dag proppen? Ik weet nog wel een béétje wat erin stond, maar wat als ik het niet meer allemaal terug kan halen?

‘Josje?’

Ik kijk op om te zien waar de stem vandaan komt.

Een lange, veel te goed geklede man van een jaar of dertig staat achter het hek op het parkeerterrein terwijl ik mezelf met mijn twee volle weekendtassen én rugtas van de veerboot af sleep. Door het hek heen kijkt de man me onderzoekend aan. Mijn ogen dwa- len over zijn lichtblauwe overhemd naar zijn donkerblauwe chino en blijven halverwege hangen, op het papiertje in zijn handen met daarop ‘Josje Duursma’.

‘Wat, eh... Ja, dat ben ik. Wacht even.’ Ik wurm mezelf langs een stel Amerikanen die met hun enorme koffers midden in het gang- pad blijven staan en loop zo snel als ik kan het parkeerterrein op.

Ik wist dat Veerle en Jonathan een aardig budget hadden voor dit weekend, maar dat er een chauffeur is die me naar de wedding- planner brengt, had ik niet verwacht. Meteen spoelt er een golf van opluchting over me heen en voel ik mezelf in de laatste rouwfase glijden: aanvaarding. Ja, het is vreselijk en ja, er is ook nog een trouwjurkcrisis om op te lossen, maar ik ga hier gewoon stap voor stap mee aan de slag.

Dit komt goed.

Alles komt goed.

‘Hai,’ zeg ik, enigszins hijgend na de inspanning. Ik laat mijn tassen van mijn schouders vallen en kijk om me heen. ‘Waar is je auto?’

De chauffeur vouwt het papier met mijn naam erop in vieren, steekt het in zijn achterzak en kijkt me niet-begrijpend aan. ‘Schiermonnikoog is een autoluw eiland.’

‘Weet ik, maar je hebt toch ook spullen hier gekregen? De ballonnenboog, de stoelen voor de ceremonie, het prieltje... Ik neem aan dat je dat in de auto hebt vervoerd waar je me nu mee komt ophalen.’ Ik kijk langs hem heen, alsof hij niet stiekem toch een limousine achter zijn rug verborgen houdt. ‘Is Anne al op de locatie? In haar laatste mail zei ze dat we elkaar hier zouden ontmoeten, maar aangezien jij hier bent, ga ik er een beetje van uit...’

Mijn stem sterft weg als zijn niet-begrijpende gezichtsuitdrukking verandert in een geamuseerde. Hij steekt zijn hand uit. ‘Leuk je te ontmoeten, Josje. Ik ben Anne. De weddingplanner van de bruiloft van Veerle en Jonathan.’

‘Jij bent... de weddingplanner? Maar...’

‘Je had een vrouw verwacht.’

Zijn stem is kalm en zonder een spoortje irritatie, maar toch voel ik me betrappt en op mijn plek gezet.

‘Eigenlijk spreek je het uit als Oane, maar jij mag Anne zeggen,’ gaat hij luchtig verder. ‘Wat voor jou makkelijker is.’

Ik staar een paar tellen naar zijn uitgestoken hand en beweeg de mijne er dan in slow motion naartoe. ‘Hoi.’

‘Hoi,’ zegt hij glimlachend. ‘Fijn dat je er bent. Hoe was de overtocht?’

‘Prima,’ zeg ik, nog altijd beduusd, maar dan word ik met een ruk weer naar het hier en nu getrokken. ‘Of nee, eigenlijk helemaal niet. Ik heb een kleermaker nodig en mijn speech is in het water gewaaid.’

Hij laat mijn hand los en laat zijn ogen over mijn kleding gaan, alsof hij een scheur in mijn vestje verwacht of een gat in mijn zomerjurk.

‘Het gaat om de trouwjurk,’ verduidelijk ik.

Zijn ogen verwijden zich iets, maar dan reikt hij naar zijn broekzak en haalt er zijn telefoon uit. Een paar tellen later heeft hij al iemand aan de lijn. ‘Bep, fijn dat je zo snel opneemt.’ Hij is even stil en schiet dan in de lach. ‘Ja, ik weet het, ik bel je alleen maar als

ik je nodig heb, sorry. Ik beloof je dat ik binnenkort écht langskom. Beloofd. Nu heb ik in elk geval inderdaad wel je hulp nodig.’ Hij luistert weer naar het antwoord en houdt zijn blik gericht op zijn schoenen. ‘Een trouwjurkencrisis,’ zegt hij dan. ‘Een van mijn bruiden zit op Schier en heeft een gat in haar jurk. Ze trouwt over twee dagen. Hm-hm. Ja, ik weet het.’

Ik sta een beetje doelloos naast hem, totdat hij zijn hoofd optilt en me aankijkt.

‘Waar zit het?’

‘Aan de voorkant. De rits van de hoes bleef haken in de stof.’ Ik gebaar naar mijn buik, alsof hij niet weet waar de voorkant van een jurk zou moeten zitten.

Anne brieft alles door en sluit een halve minuut later af met de woorden: ‘Perfect. Tot vanavond. Ik stuur je de details van hun hotel.’ Een zucht van opluchting komt over mijn lippen als hij zich tot mij richt en zegt: ‘Vanavond komt ze hierheen en dan kijkt ze of het ter plekke gerepareerd kan worden. Als dat niet kan, neemt ze de jurk mee naar het vasteland en is hij morgenmiddag weer terug.’

‘Heb jij een kleermaker op *speed dial*?’ Ik kan niet voorkomen dat er verbazing in mijn stem ligt. Deze man is écht de beste weddingplanner van het noorden des lands. Mogelijk zelfs van alle windstreken.

‘Je moest eens weten hoeveel bruiden een jurk kiezen die niet per se geschikt is voor een bruiloft op het strand,’ zegt Anne. ‘Een wandeling door de duinen met een sleep van twee meter is vragen om problemen. Voor dat soort problemen heb ik Bep, *myn beppe*.’

‘Je... oma?’

Hij scrollt op zijn telefoon door zijn gesprekkenlijst. Een zachte glimlach ligt om zijn lippen. ‘Jazeker. Maar beppe Bep vonden mijn zus en ik lastig uitspreken als kind, dus we noemen haar al jaren gewoon Bep. Zal ik Veerle even bellen of doe jij het? En wat zei je nou over die speech?’

Alsof ik de blaadjes nog op het wateroppervlak kan zien drijven, kijk ik over mijn schouder in de richting van de zee. ‘Ik stuur haar wel even een bericht. En mijn speech is in het water gewaaid.’

Hij volgt fronsend mijn blik. ‘Maar dat is toch niet zo’n probleem? We kunnen vast wel een printer vinden in het hotel. Jullie verblijven in het hotel dicht bij de Noordertoren, toch? Dat is ongeveer tien minuten lopen vanaf het huisje waar ik zit. Als je wilt, kijk ik even met je mee.’

‘Ik heb mijn speech met de hand geschreven,’ zeg ik moedeloos. Het was fantastisch geweest als Anne me hier óók mee zou kunnen helpen, maar dit is echt iets wat ik in mijn eentje moet oplossen. Ineens voel ik blijkbaar nog een zesde fase van rouwverwerking opkomen als het gaat om bruiloftsstress: paniek. Het voelt alsof er twintig zehonden op mijn borst drukken en ik trek gejaagd mijn vest uit. Ligt het aan mij of is het hier ineens bloedheet? ‘Kunnen we in elk geval gewoon naar de locatie, alsjeblieft?’ piep ik. ‘Misschien inspireert het me, of zo. Ik weet het niet. Ik weet even niets meer op dit moment.’

Net zo plotseling als mijn paniek is opgekomen, stopt Anne zijn telefoon weg, zet een stap naar voren en legt een hand op mijn schouder. ‘Rustig aan. Het was niet mijn bedoeling om je van streek te maken. Het komt goed, dat weet ik zeker. Ik heb nog nooit een ceremoniemeester meegemaakt die alles zó goed heeft voorbereid als jij.’

Ik glimlach onwillekeurig om zijn compliment en voel de paniek wat afnemen – een klein beetje. In het kader van mezelf herpakken wil ik mijn haar over mijn schouder gooien, maar een windvlaag blaast het allemaal in mijn gezicht. Met een mond vol haar mompel ik een onverstaanbaar bedankje.

‘Maar voor nu...’ Anne rolt zijn mouwen omhoog en reikt dan naar zijn broekzak. Voordat ik me kan laten afleiden door twee ontblote mannelijke onderarmen, houdt hij twee sleutels omhoog en trek ik mijn mondhoeken zuur naar beneden.